

OPHELIA VALLEY SERİSİ

200

200

190

190

180

180

SOBE

N.G. KABAL

DE
X

DEX KOPYA

İÇERİK UYARISI

Bu kurgu kitap hassas okurlarımızı etkileyebilecek bazı şiddet öğeleri içermektedir. İntihar düşüncesi, kendine zarar verme, madde kullanımı ve taciz gibi sorunlar yaşayan kişiler için tetikleyiciler bulundurabilir. Bu tür durumlar yaşıyorsanız ya da çevrenizde bu sorunlarla başa çıkan birileri varsa en yakınınızdaki sağlık kuruluşlarından profesyonel destek ve yardım almanız önerilir.

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik Serisi

- (1) Lordlar ve Vârisler
- (2) Krallar ve Soytanıları
- (2.5) Ejderha ve Yıldız
- (3) Deliler ve Cellatlar
- (4) Efsaneler ve Lanetler

- (1) Canavarın da Kalbi Varmış
- (2) Canavarlar da Hüzünlüdür

Ophelia Valley Serisi

- (1) Saklambaç
- (2) Sobe
- (3) Körebe

SOBE

Yazan: N. G. Kabal

Editör: Aslı Özge Önemli

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Aralık 2025 / ISBN 978-625-5572-27-1

Sertifika no: 44919

Kapak çizimi: Meva Eyüboğlu

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1

34295 K.Çekmece/İSTANBUL

T: +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

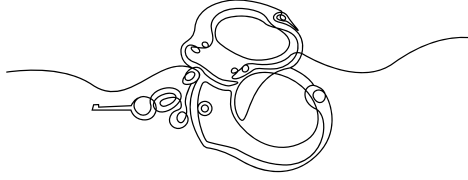
SOBE

N.G. KABAL

DEX KOPYA

DE
X

Gözaltı

“Söz veriyorum Ansel Rogers, burada olduğum sürece sana bir şey olmayacak.” Kırk sekiz saat sonra söyleyebildiğim tek şey bu kelimeler oldu.

Gözlerim, masanın üzerinde birbirine kenetlenmiş ellerimdeydi. Serçeparmağım titredi. Yüzükparmağımın kenarında bana ait olmayan kurumuş bir kan lekesi vardı. Elimi yıkamama izin vermişlerdi ama yeterince uzun süre değil. Yavaşça bakışlarımı ona doğru çevirdim. Tam karşımda duruyordu, aramızda bu masadan başka hiçbir şey yoktu ama ne çok şey vardı aslında.

“Bana çok şey oldu dedektif.” Sesim uykudan yeni uyanmışım gibi çatallı çıkıyordu, oysa yetmiş iki saattir gözüme uyku girmemişti. *“Burada mıydınız, yoksa değil miydiniz? Hangisi daha kötü...”* Kendi kafamın içinde cevaplayamadığım soruları bir de sesli söylemek bana yardımcı olmamıştı. Omuzları yerçekimine karşı koyamadı, yüzünde mağrur bir ifade vardı. Ne hissediyordu? Hiçbir zaman anlayamamıştım.

“Konuşman gerekiyor.” İlk kez bu kadar zorlandığımı görüyordum. Bu bende gülme isteği yaratmıştı ama bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

“Sizinle konuşmak için uğraştığım günlerden sonra bu kadar istekli olmanız gururumu okşamalı.” Ellerimi çekip kucağıma bıraktım. Kelepçenin metalik sesi içeride yankılandı. Bileğimde yeni kesikler vardı ama yeterli değildi.

“Bana anlatabilirsin.” Masanın üzerinden yavaşça eğildi. *“Neler olduğunu anlat.”*

Gözlerim onu es geçip arkasındaki koyu renkli cama kayd.

“Orada kaç kişi var?” diye sordum. “Kaç kişiye anlatacağım?”

Yeniden doğrulurken dudakları dümdüz bir çizgi halini aldı.

“Bir avukat tutmalısın.” Durumu anlamıyormuşum gibi ifadesi değişti. “Cinayetle yargılanacaksın.”

“Avukat tutmayacağım.”

“Mahkeme sana bir avukat atayacak bu durumda.”

“İyi.”

“Birilerine haber vermek zorundasın.”

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Artık değilim.” Dünya-daki oksijen azalmaya mı başlamıştı çünkü nefes alırken zorlanı-yordum. Hava içimde kalıyordu, sanki patlamak üzereydim.

“Hayatının geri kalanını bir suçlu olarak, tek başına geçirmek istiyorsan öyle olsun.”

İstemsizce güldüm. “Değişen hiçbir şey olmayacak yani.”

Kapı açıldığında bir şey söylemek üzereydi ama memnuniyet-sizce ağzını kapattı. İki memur içeriye girdi, biri onun kulağına bir şey söylerken daha çok gerildi. Gözlerini benden ayırıp ayağa kalktı. Memurlar beni götürürken o bizden önce çıkmıştı. Masanın üzerindeki lambaya bir kez daha baktım ve titrediğini gördüm. Belki de hastalıklı beynim yeni yalanlar uyduruyordu.

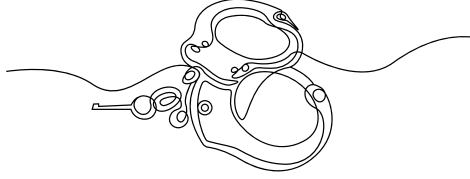
Demir parmaklıkları üzerime kilitleyen memur bana acıyan gözlerle bakıyordu. Bahse girerdim ki onunla bir caddede karşı-laşsak bakacağı ilk şey bacaklarım olurdu ve gözlerinde böyle bir ifade olmazdı. Bana bir şeyler içmeyi teklif eder ve elleri eteğimin altına girecek bir kapı arardı. Ve hiç de zorlanmazlardı.

Köşedeki oturağa oturup başımı duvara yasladım. Kırk sekiz saat geçmişti ama kafamın içinde kilisenin çanı ve bir işkence gibi yere çarpan kan damlasının sesi yankılanıp duruyordu. Bileğimdeki kelepçeyi biraz daha oynattım. Sonra biraz daha. Ondan kurtulma-ya çalışmıyordum. Bu hayattan kurtulmaya çalışıyordum. Hak etti-gimi bulmaya çalışıyordum. O yüzden biraz daha oynattım. Çelik derimi kolayca alt etti. İki günlük tahrişin altından milim milim kan sızmaya başladı. Biraz daha, sadece biraz daha kesmeliydi.

Kırk sekiz saat... Kırk sekiz saat olmuştu ve hiç kimse benim için gelmemişti.

1. Bölüm

Bileğindeki Dikiş İzleri

Gözaltından İki Gün Önce:

“Buraya kadar!” diye daha yüksek sesle bağırdım. “Sizinle işim bitti, artık arkadaşınız değilim.” Gözümden yaşlar aktı. “Arkadaşınız oldum mu, onu bile bilmiyorum.” Akmaya başlayan burnumu elimin tersiyle sildim. Kendimi patlamak üzere olan bir bomba gibi hissediyordum.

“Ansel,” diye ağlayarak fısıldadı Maddie.

Ona bakmadan elindeki eşyalarımı aldım.

“Dur!” diye bağırdı kolumu yakalayan Dylan. Reflekslerim bana daha önce hiç böyle bir şey yaptırmamıştı ama daha önce bu kadar acı çektiğimi de hatırlamıyordum. Elimini yüzüme doğru öyle hızlı hareket ettirerek çarptım ki avucumun içi kor bir ateşin üzerine basılmış gibi yandı.

“Uzak dur,” dedim geriye doğru birkaç adım atarak. “Benden uzak durun.”

Koşmaya başladım. Kaçmaya başladım... Var gücümlle kendimi onlardan olabildiğince uzağa iterken boynumdaki aptal kolye tenime vurup duruyordu. Beni koruması gereken her şey, beni sırayla deviriyordu. Aldığım darbelerin, şüphenin sızdığı ve yakıp kül ettiği zihnimin kamçılarından kurtulmaya çalıştım.

Ayağıma kramp girene kadar durmadım, uyuştum, sendeledim, soluk soluğa kaldım, tıklandım, ağladım. Issız bir yolun ortasında dizlerimin üzerine düştüm. Boğazımdan kaçan hıçkırıklara, gözlerimden akan yaşla-

ra daha fazla mâni olamadım. Soğuk, bir kâğıt kesigi gibi tenimi yakıp geçerken kendimi olduğum yere bıraktım. Dalından kopmuş bir yapraktan farksızdım. Yalnızdım.

Yalnızdım.

Yalnızdım ve yalnızlık insana bunu yaptı.

Kalabalığın içinden alıp savurur, duvardan duvara çarpardı.

Yere düşen telefonum titredi. Bildirim, yanan ekran ışıısıyla birlikte camın ardında belirdi.

“Artık sadece benimsin.”

Dizlerimin üzerindeydim. Belki saatler sonra önümde yanıp sönen bir telefon ışığı ve başımın üzerinde beni tehdit eden, gözlerini üzerimden ayırmadan uçan bir drone vardı. Onun baktığı yerden öyle çaresizdim ki ne kadar yakınımaya yaklaştığının farkında değildi. Yağmur yağıyordu ve o da benimle birlikte ıslanıyordu. Gözümden akan yaşları silmeden yanımda yere düşmüş çantama uzandım, her şey o kadar kısa süre içinde oldu ki kaçmaya vakti yoktu.

Çantanın sapından tuttum, çevirdim ve onu küçük bir pervane böceği gibi dönen cihazın üzerine fırlattım. Çantanın kulpu pervanelerine dolandı, aldığı darbe takla atarak yola, tıpkı benim gibi asfalta yapışmasına neden oldu. İşte o an ayağa kalktım, pervaneleri yolun üzerinde birkaç kez daha tekledi, uçmak için çırpındı ama sonunda teslimiyetle durakladı. Çantamı ondan ayırmadan önce gövdesinden sistemi kapattım.

“Ben mekanik fiziği görüyorum kahrolası,” diye fısıldadım kame-
raya doğru. “Küçük böceğinin icabına tek başıma da bakabilirim.”

Kolumla gözlerimi silerken yutkunmaya çalıştım. Kendi etrafımda dönüp gözetleyicimin kim olduğuna baktım. Yolun ortasıdaydım, gelen arabalar ya da ağaçların arkasındaki rüzgâr hiçbir şeyi ele vermiyordu. Dönüp yolun kenarına bıraktığım montumu üzerime giydim, tüm vücudumun buz kestiğini hissediyordum. Drone’un pervanelerinden ayırdığım yarı yarıya parçalanmış çantayı omzuma takıp yolda elimdeki bir makineyle yürümeye başladım. Delirmiş gibi görüldüğüme şüphe yoktu. Hâlâ avucumun

içinde titreyen telefonu gözümü yoldan ayırmadan yanındaki tuşa uzunca basarak kapattım. Elimi cebime atıp düşük omuzlarımı önemsemeden adımlarımı hızlandırdım. Güneş batmıştı, karanlığın içinde bir başımaydım. Artık beni izleyebileceği gözü elimdeydi belki ama yine de savunmasız bir şekilde buradaydım.

Taş köprüyü geçip otobüs durağına vardığımda bedenim zangır zangır titriyordu. Cam duvarın önünde, diğer birkaç öğrenciyle birlikte beklemeyi sürdürdüm. Otobüs geldiğinde parmaklarım öyle donmuştu ki kartımı cüzdanımdan çıkarmak için bir süre uğraşmak zorunda kalmıştım. Montun kapüşonuna doğru iyice saklandım, insanlardan ve onların çirkin bakışlarından.

Ayağımı ön koltuğa yaslayıp elimdeki aygıtı incelemeye çalıştım. Siyah ve olabildiğince ağırdı. Avucumdan biraz daha büyüktü. Bunun beni nereye götüreceğini bilmiyordum ama belki üzerinde bir parmak izine rastlayabilirlerdi. Belki de bunu kontrol eden kişiyi bulabilirlerdi. Drone'lar hakkında çok bir şey bildiğim söylenemezdi ama uzaktan bir kumandayla ya da telefondan kontrol edildiklerini biliyordum, bu da ikisi arasında bir bağlantı olması gerektiği anlamına geliyordu. Ve yapmam gereken tek şey bunu cinayet büroya teslim etmekti.

Bu yüzden merkeze geldiğimizde döner kavşakta otobüsten indim. Bir mağazanın camının yansımından kendime baktım. Berbat, hatta korkunç görünüyordum. Yanımdan geçen küçük bir oğlanın annesinin elini daha sıkı tutmasına şaşırmadım. Islak mendille yüzümün tümüne akmış siyah kalem lekelerini temizledim ama şişmiş gözlerim ve kızarmış burnum için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Cadde gittikçe tenhalaşmıştı. Yol boyunca ilerleyip dedektif ofislerinin olduğu ana binadan içeriye girdim. Görevli memurlar etrafta koşturuyor, bazıları masalarının arkasında bilgisayarına gömülmüş sıkıcı evrak işlerini hallediyordu.

Kendimden emin olmayarak koridorda yürümeyi sürdürdüm. Bunu gerçekten bu aptal drone'dan bir şey umduğum için mi yoksa onunla yüzleşmek için mi yapıyordum, bilmiyordum ama onun

odasının önünde durdum. Kapısının kenarında soyadının olduğu bir isimlik asılıydı. Ahşap kapıyı bir kez tıkladığımda vazgeçmiştim bile. Yüzleşmek bana hiçbir şey kazandırmamıştı, her şey beter hale gelmiş ve daha çok acı çekmeme neden olmuştu. Kapı ardına kadar açıldı, en azından içeride olsa ve onu görsem belki biraz olsun rahatlardım ama odası boştu.

“Burada olmamalısın küçük hanım,” dedi arkamdan gelen bir ses. Oldukça genç görünen üniformalı bir memur, üzerimden eğilip kapıyı kapatırken koridora doğru çekildim.

“Affedersiniz,” dedim kısık bir sesle. “Dedektif Wallace’ı arıyordum.”

“Burada değil.”

Hangi cehennemde peki?

“Pekâlâ,” dedim başımı sallayarak. “Teşekkür ederim.”

“Onu neden arıyorsun?”

Güzel soru.

Gözlerim adamla birlikte elimdeki aygıtta kaydı. Bir anlığına düşündüm, neden geldiğimden çok bahanemi ve kaygılarımı ama artık bir önemi olmadığına karar verdim. Bu işten sıyrılmamın, belki de bu kasabadan kurtulmamın en kestirme yolu karabasan gibi üzerime çökmüş bu katilden kurtulmamdı.

“Ben, cinayet davasıyla ilgili bir kanıt bulduğumu düşünüyorum.” Elimdekini mümkün olduğu kadar havaya kaldırdım. “Eminim aslında.” Bir an gözlerimi kapatıp Ashley’nin soyadını anımsamaya çalıştım. Babası dedektifin şefi olduğuna göre davayla yakından ilgiliydi. “Yetkili biriyle görüşebilir miyim?”

“Amigo kızların davası mı?” Kaşlarını havaya kaldırdı.

“O dava.” Başımı sallarken uysal görünmeye çalıştım.

“Şef bugün erken çıktı, beni takip et.” Arkasını dönüp elindeki evrak çantasını kolunun altına sıkıştırdı. Diğer elinde bir fast food zincirinden yemek paketi vardı, her adımıyla birlikte kâğıt paket hışırdıyor ve içerideki sessizliğin dengesini bozuyordu.

Daha küçük olan bir ofisin önünde durdu, kapıyı açıp içeri girip mem için kenara çekildi. İçeriye doğru girip zaten oldukça küçük

olan odaya göz attım, iki tane masa ve klasik evrak dolaplarından üç tane vardı. Müthiş derecede havasız ve dağınıktı. Masalardan birinin üzerinde “Morris”, diğerinde “Atkins” isimlikleri duruyordu. Morris yazan masanın etrafında dolanıp elindeki paketleri üzerine bıraktı. Ceketinin iç cebinden rozetini ve cüzdanını çıkarıp onları da paketlerin yanına ekledi. Gömleğinin üzerinde bir askılık ve silahı vardı. Koltuğa otururken eliyle benim de masanın diğer tarafında kalan sandalyeye oturmamı işaret etti. Karşılıklı iki sandalye arasında duran sehpanın üzerine drone’u bıraktım.

“Memur Morris,” diye kendini tanıtırken dikkatli ama yumuşak konuşuyordu. Onun da gözlerinin altından adeta yorgunluk akıyordu. Bu meslek insanı genel olarak bu hale mi getiriyordu, yoksa bu Ophelia Valley laneti miydi, emin değildim.

“Ansel Rogers,” diye başımı salladım.

“Rogers...” diye tekrar etti, hafifçe kaşlarını çatarak. “Kim olduğunu şimdi anladım.” Kahverengi saçlarını geriye doğru tarayıp omuzlarını gerdi. Popülerlik hakkında çok şey söylenirdi ama eminim hiç kimse bir cinayet davasının tanınanı olmak istemezdi. Mahcup bir şekilde ellerimi cebime sakladım.

“Dedektif Wallace nerede acaba?” diye sordum. Kendimi odanın içinde oldukça yabancı hissediyordum. Çok tuhaftı. Adam genç ve oldukça da tatlı bir surata sahipti. Bundan sadece bir, belki iki hafta önce olsa onunla flört ederdim ama şu anda herkesten koşarak kaçmak istiyordum.

“Bu konuda bilgi veremem,” dedi. Yemek paketini açarken “Aç mısın?” diye sordu. “Kötü bir gün geçirmiş gibi görünüyorsun.”

Ah, ne demezsin.

“Hayır, teşekkür ederim.” Daha sıkıntılı olamazdım. Gözlerim etrafta istemsizce dolanmaya başladı. Masasının arkasında duvara sabitlenmiş iki rafta birkaç ödül ve sertifika duruyordu. Bu büronun tüm memurları genç ve başarılıydı anlaşılan. Sertifikalardan birinden isminin Oliver olduğunu öğrendim. Oliver Morris.

“Pekâlâ,” dedi, paketi bırakıp ellerini masanın üzerinde birleştirerek. “Davanın dedektiflerinden biri de benim, neden artık seni bu kadar geren şu kanıttan bahsetmiyoruz?”

Başımı sallayıp rahatsız bir şekilde drone'u masanın üzerine koydum. "Bu beni takip ediyordu," dedim. "Oldukça yakından." Bir dedektif olması beni şaşırtmıştı ama daha da merak ettiğim, davaya ne kadar hâkim olduğuydu. Artık Christopher konusundaki eskisi kadar rahat değildim. Annemle ilgili olan bilgileri gerekli olduğu için üstlerine veriyorsa aldığı mesajları da diğer memurlara söylüyor olabilirdi. Ne kadar rahatsız edici olursa olsun bu onun işiydi ve buna ses çıkaramazdım.

Bakmak için ayağa kalkıp kuşbakışı bir şekilde eğildi. Parmaklarını özellikle uzak tutuyordu. Pervanelerin arasındaki birkaç deri detayı dikkatini çekmiş olmalıydı.

"Çantamı üzerine attım," dedim. "Pervanelere dolandı." Ve bu bana iyi bir çantaya mal oldu, o yüzden işe yarasa iyi olur.

"Son zamanlarda çocuklar bu aletlere çok meraklı," dedi hâlâ dikkatle incelerken. "Birisi rasgele uçururken yaklaşmış olabilir ya da..."

"Ya da işe yaramaz erkekler sapıklık yapıyor olabilir." Gözlerimi devirdim.

Dudaklarını onlar adına utanmış gibi birbirine bastırıp başını salladı. "Ama yine de parmak izi alıp değerlendirelim, neler bulacağımıza bakarız. Dedektif Wallace ve şefi de bilgilendireceğim." Bunu yapsan iyi olur çünkü mesaj ve gül detayından sana bahsedip bahsetmemem gerektiğini bilmiyorum.

"Teşekkür ederim," dedim. "Beni de bilgilendirirsiniz, değil mi?" Ayağa kalkarak yeniden ellerimi cebime koydum.

"Elbette." Masanın çekmecesinden birkaç kâğıt çıkardı. Üstün-körü doldurmamı isterken kendisi kabaca drone'un fotoğraflarını çekmeye başladı. Kanıtla ilgili bir belge olduğu zaman böyle yapılması gerekiyormuş.

"Artık gidebilir miyim?" diye sordum işlemlerin tamamen hallolduğundan emin olmak için. Bana bakıp kağıtları inceledi, daha sonra arada kalmış gibi "Seni tek başına gönderemem," dedi. "Ama on sekiz saattir görev başındayım ve gerçekten bir şeyler yemem gerekiyor."

"Ah," dedim daha da rahatsız olmuş bir şekilde. "Lütfen, sizi yeterince tuttum. Eve kendim gidebilirim."

Sırları karanlık yapan onları ne kadar uzun süre sakladığınızdır.
Ve bazı sırlar sizi suç ortağı yapar.

QR kodu okuyunuz

Ölüm fiyatı nedir

ISBN 978-625-5572-27-1

9 786255 572271

DE
X